

vil kunne gaa ind paa den, hvis Lovforslaget kommer tilbage hertil fra Landstinget.

Ving: Jeg skal gerne følge den ærede firdste Taler med Hensyn til at vise Resignation, og jeg vil for mit Vedkommende vise den Resignation at stemme for Udvalgets Forslag, som de foreligge trods § 5. S. Modstæning til den ærede foregaaende Taler er det nemlig kun med den aller alvorligste Betænkelighed, jeg kan stemme for en Forhøjelse af Straffebestemmelserne. Men at gaa videre, end Udvalget har indstillet, kan jeg paa ingen Maade, og det er som sagt kun med den største Betænkelighed, at jeg gaar saa vidt. Den ærede Justitsministers Holdning vil jeg ikke nægte er mig fuldstændig ufattelig, naar man veed, at det var 12 Aar tilbage i Tiden, at denne Sag første Gang rejstes, og man saa tænker sig de Erfaringer, der kunde være bundne, hvis der her til Lands var blevet anstillet Undersøgelser af Levnedsmidler, og der derpaa havde dannet sig en offentlig Mening om, hvad der var Forsalfkning og hvad der ikke var Forsalfkning. Jeg mener, at man maa være enig om, at naar vi nu ikke kunne komme videre, naar vi ikke kunne komme dertil, at vi kunne straffe virkelige Forsalfkninger, er det Justitsministeren og hans Holdning, der er Skyld deri. Hvis man i Tide havde valgt denne jævne Fremgangsmaade og prøvet sig frem, saa havde vi jo nu haft Erfaringer, og saa kunde vi nu være firdne videre ad denne Vej. Dette er ikke alene rettet mod Spørgsmaalet om Vinforsalfkning. Hvis vi vedtage Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, ja selv hvis vi gaa videre og vedtage Lovforslaget, saaledes som den ærede Justitsminister ønsker det, vide vi jo aldeles ikke, hvorledes de, der forsalste Vin, ville blive behandlede om de, der maatte fra Arilds Tid, fra Vedstefader til Fader og Søn, efter hinanden selv have fabrikeret deres Vine, af Domstolene ville blive betragtede saaledes som vi for Næsten alle ønske, at de skulle betragtes, nemlig som dem, der have begaaet virkelig strafbare Handlinger. Men selv om vi alle ønske, at dette skulde betragtes som en strafbar Handling, er der dog utallige Levnedsmidler, utallige Ting, der bruges her i Landet, med Hensyn til hvilke vi aldeles ikke vide, om det er eller burde være strafbart at tilberede dem paa den eller den Maade. Det er ganske vist, at allerede den nuværende Straffelov fastsætter Straffe for Forsalfkning af Levnedsmidler, men naar der for disse Sager i Virkeligheden ikke nu er nogen fast Praksis, vil det saa være rigtigt, om Lovgivningsmagten gav sig til at udvide Dom-

stolens Myndighed, saaledes at de næringdrivende i Virkeligheden stod fuldt voldgivne til, hvorledes de ville betragte de Sager? Vilde det ikke være naturligt, at vi gennem virkelige Undersøgelser af Levnedsmidler i nogle Aar søgte at danne en offentlig Mening her i Landet af en saadan Art, at vi kunde sige, at det og det er strafbart, og det og det er aldeles ufylldigt, saa at det vilde være meningsløst at straffe noget saadant. Man kan ganske vist sige, at der nu er Straf for Forsalfkning af Levnedsmidler, men vi leve jo under saadanne Tilstande, hvor vi alle saa nogenlunde kende, hvorledes Domstolene ville dømme. Men naar vi nu faa en ny Lov og i Forbindelse dermed nye Straffe, saa vide vi jo aldeles ikke, hvorledes Domstolene ville opfatte det. For mit Vedkommende nærer jeg en saa grundig Mistillid til de højtærede Domstole, at jeg ikke paa nogen Maade vil give dem nogen som helst Myndighed ud over den, de nu ere i Besiddelse af. Vi, der ere komne i Berøring med Domstolene, vi, der af Erfaring kende Noget til, hvad det vil sige at komme i Berøring med dem, have en saadan Mistillid til dem, at vi ikke ønske at udvide disse Domstoles Myndighed saaledes, at de kunne dømme os uden i alt Fald at have visse bestemte Lovregler at rette sig efter. Det undrer mig — det nægter jeg ikke — at træffe som en af de ivrige i modsat Retning min ærede politiske Ven, Repræsentanten for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (P. Holm). Jeg har saa ofte fundet, at de Klager, der fra hans Side blev rejst mod Domstolene, vare i højeste Grad sande og rigtige, og det forekommer mig derfor underligt, at han vil være med til at udsætte andre af Landets Borgere for at stifte Bekendtskab med Landets Dommere paa en saadan Maade, at de ikke i selve Lovreglerne have et Værn mod en partisk Afgørelse. Jeg nærer ingen Tvivl om, at Borgerne i vore Købstæder, i hvilke Byfogderne jo ere vant til at være smaa Paver, men overfor hvilke Borgerne dog nu efterhaanden ere bundne op til nogen Selvstændighed, i et og alt ville være enige om, at de, hvordan de vedkommendes Stilling ellers er, ville have nogen Indflydelse paa, om den eller den Handling befindes at være strafbar eller ikke. Jeg mener altsaa, at vi burde først have en Praksis, før vi give Straffemyndigheden større Magtfuldkommenhed, end den alt har. Jeg mener, det er højt urigtigt at gaa dertil nu. Det er langt vigtigere, at Borgerne staa nogenlunde frie og selvstændige her i Landet, end at vi faa en ny Lov med nye Straffebestemmelser. Jeg vil som sagt vise den Resigna-